

Xénia Faktorová (text)
Mgr. Petra Fillová (úlohy)

Čierne striebro

Malá Adriánka kráčala po lesnej cestičke. Nešla však sama. Za ruku ju držala babka. Rozprávali sa o lesných bylinkách, o hríbikoch, o zvieratkách, až prišli k veľkej lúke.

„Pozri, babka, koníky!“ zvolala Adriánka. „Aké sú krásne!“

„Vždy sa na tejto lúke páslo mnoho koní. Hnedé, biele, strakaté...“ povedala babka. „Vidíš aj nejakého čierneho?“

Hnedovlasé dievčatko sa rozhládlo, no napokon pokrútilo hlavou. „Nie, čierneho nevidím. Ani jedného.“

„Ach, myslela som si,“ potmehúdsy sa usmiala stará žena.

„Nebodaj sa čierny koník stratil?“ spýtala sa Adriánka so strachom v hlase.

„Nie, nestratil, vnučka moja. Čierneho koníka ešte nikdy nikto nevidel.“

Adriánka pridala do kroku a obzerala si hnedé i zlatisté zvieratá. Spásali zelenú trávu a pokojne postávali pod žiarivým slnkom.

„Ako to, že ho nikto nevidel, babka?“

Babka odpovedala tajomným hlasom:

„Odpradávn sa hovorí, že na túto lúku sa chodí pásť čarovný čierny koník. Vždy prichádza iba za mesačného svitu, aby ho nikto nevidel. Vraví sa, že kto sa ho dotkne, splní sa mu želanie.“

„Naozaj?“ zhíklo dievča od úžasu.

Babka prikývla.

Adriánka v noci nemohla zaspáť.

Stále myslela na babkine slová. Vytiahla päty z postele a podišla k oknu. Bývala s rodičmi blízko pri lúke i lese, a preto ako-tak dovidela aj na širokú pláň. Nevidela ani jediného koňa,

ba dokonca nevidela nič. Husté mraky zahaľovali hviezdy i mesiac. Adriánka bola v ten večer sklamaná, ale nevzdávala sa. Niečo jej našepkávalo, že zázračný koník predsa len existuje.

Vyčkávala pri okne každý večer, až sa mráčiky umúdrili a odhalili nočnú oblohu. Okrúhly mesiac nádherne zasvietil.

Malá Adriánka zrazu čosi začula. Jemné erdzanie, ktoré prichádzalo od lúky. Netrvalo dlho a k jej oknu cválal krásny čierny kôň. Dievčatko vypúli-
lo oči a otvorilo okno dokorán.

„Neuveriteľné! Naozaj existuje!“ nadšene zvolala Adriánka. Potom si rýchlo prikryla ústa dlaňou. Nechcela, aby ju začuli rodičia a babka. Dívala sa, ako sa zviera približuje k domčeku. Adriánka vyliezla na parapetu. Načiahla ruku a zviera sa ešte priblížilo. Srsť sa mu trblietala v mesačnom svite. Kôň vyzeral skutočne nádherne. Adriánka sa mu jemne dotkla hrivy. Až jej srdce poskočilo!

„Vyzeráš ako čierne striebro,“ usmiala sa. „Je pravda, že si čarovný a splníš človeku želanie?“

Koník sklonil hlavu, akoby jej rozumel. Adriánka sa zadívala na mesiac, potom na zviera, ktoré jej hľadelo do tváre.

„Nemusíš mi nič plniť, čierny koník. Som ešte malá, ale raz by som chcela jazdiť na takom koníkovi, ako si ty.“

Zviera sa zľahka dotklo Adriánkinej tváre.

„Nikom nepoviem, že som ťa videla. Bude to naše tajomstvo.“

Adriánka ho naposledy pohľadila a dívala sa, ako mizne spolu s nocou.

Zdalo sa jej to ako krásny sen. Dvere na jej izbičke sa otvorili.

„Ešte nespíš, vnučka moja?“

„Babka, keď budem veľká, chcela by som jazdiť na koníkovi,“ s radosťou oznámilo dievča.

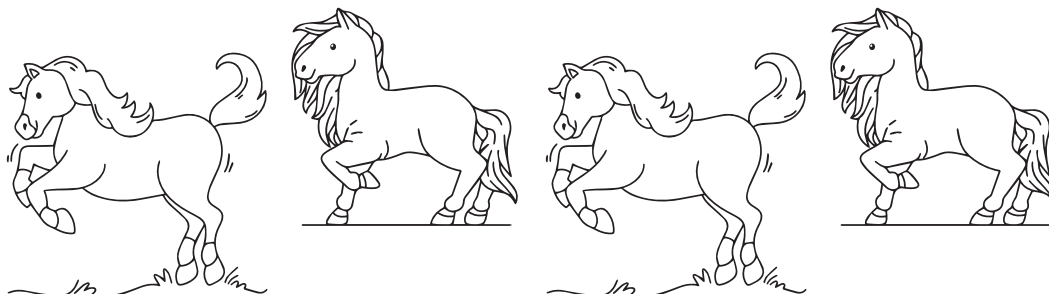
„Na jednom z tých, čo sme videli na lúke?“ spýtala sa babka.

„Na veľkom čiernom koníkovi. Na ozajstnom čiernom striebre,“ zasnivala Adriánka.

„Sny sa plnia, vnučka moja. Treba v ne len veriť,“ láskavo povedala babka a pohľadila dievčatko po líci.

- 1. Na lúke sa podľa babky pásli koníky rôznych farieb.**
(Vyfarbi obrázky koníkov farbami, ktoré spomínala babka.)

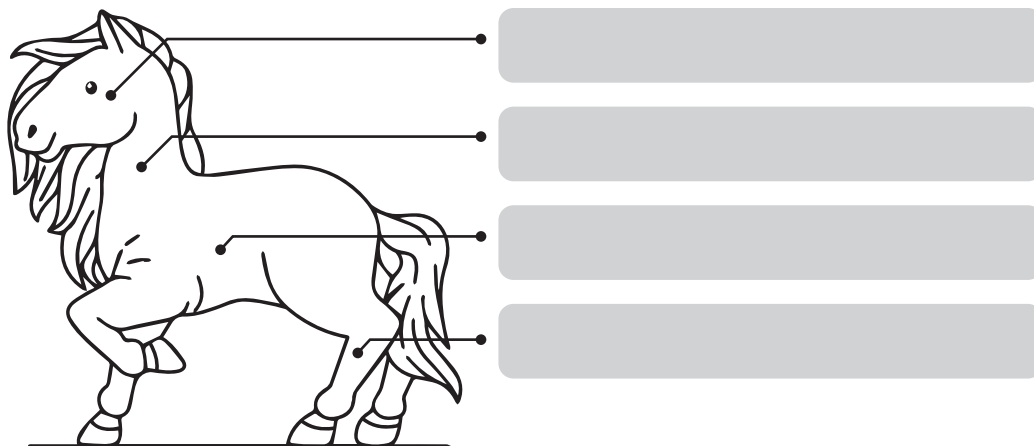
- 2. Čo muselo svietiť, aby sa objavil čarovný koník?**
Vyfarbi správny obrázok.

- 3. Čoho sa dotkol čierny koník? (Zakrúžkuj písmenko so správnu odpoveďou.)**

- a) Adriánkinej ruky
- b) Adriánkiných vlasov
- c) Adriánkinej tváre

- 4. Pomenuj časti tela koňa. (Slová napíš tlačnými písmenami do okienok.)**

5. Adriánka sa s babkou rozprávala o zvieratkách.

(Nakresli 2 lesné zvieratká.)

6. Vypíš z textu 2 slová, ktoré majú dĺžň.

(Slová napíš na riadok tlačným písmom.)

7. V slovách sa poplietli písmenká. Napíš správne slová na riadky tlačnými písmenami.

NÍKOK

KBAAB

HÍRB

SEL